

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΜΠΑΛΙΑΜΗ

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ
ΤΩΝ
ΑΙΣΘΗΣΕΩΝ

FYLATOS
PUBLISHING

Copyright για την ελληνική έκδοση
Κωνσταντίνα Μπαλιάμη
© Εκδόσεις Φυλάτος, © Fylatos Publishing, Θεσσαλονίκη 2022

Συγγραφέας: ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΜΠΑΛΙΑΜΗ

Επιμέλεια: © Fylatos Publishing
Γραφιστική επιμέλεια και σχεδιασμός εξωφύλλου: Χρύσα Γκανούδη
© Fylatos Publishing

Επιτρέπεται η αναδημοσίευση τμήματος του παρόντος έργου για λόγους σχολιασμού ή κριτικής. Επιτρέπεται η αναδημοσίευση περιορισμένων τμημάτων για επιστημονικούς λόγους, με υποχρεωτική αναγραφή του τίτλου του έργου, των συγγραφέων, του εκδότη, της σελίδας που αναδημοσιεύεται και της ημερομηνίας έκδοσης. Απαγορεύεται οποιαδήποτε διασκευή, μετάφραση και εκμετάλλευση, χωρίς αναφορά στους συντελεστές του βιβλίου και γραπτή άδεια του εκδότη και των συγγραφέων σύμφωνα με τον νόμο.

© Εκδόσεις Φυλάτος, © Fylatos Publishing
e-mail: contact@fylatos.com
web: www.fylatos.com

ISBN: 978-960-658-139-7

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΜΠΑΛΙΑΜΗ

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ
ΤΩΝ
ΑΙΣΘΗΣΕΩΝ

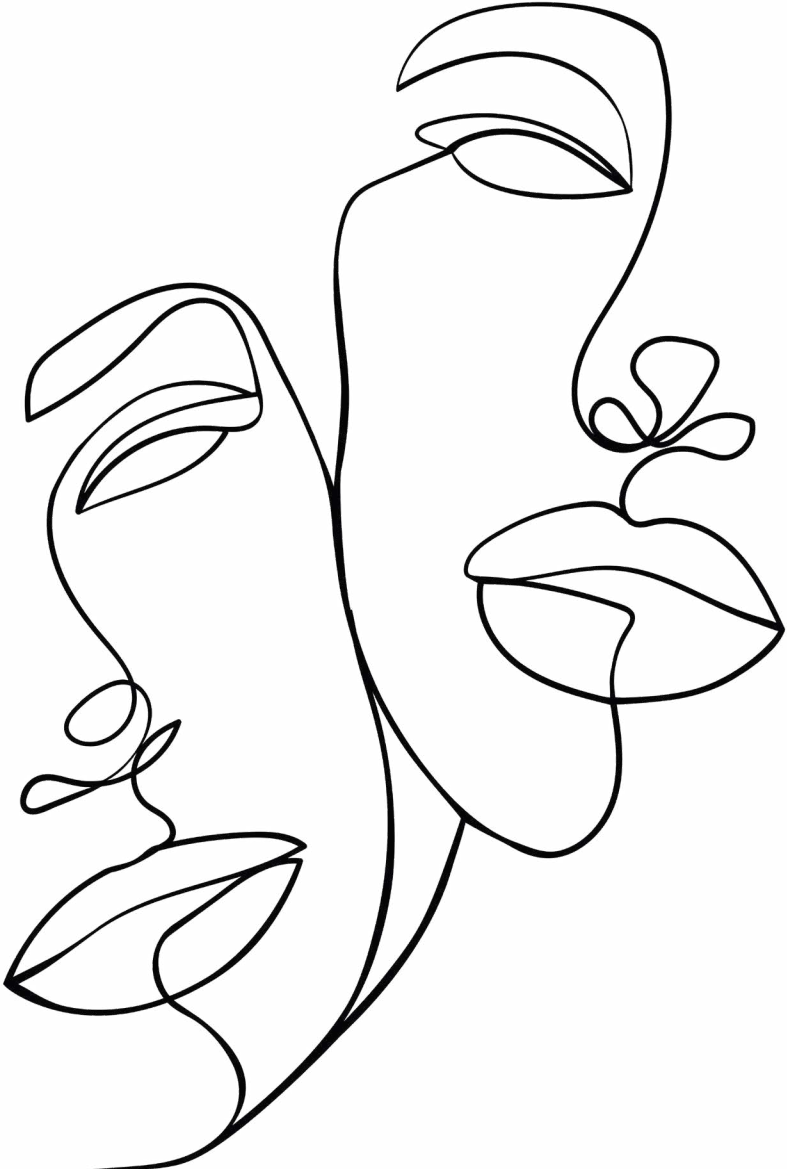
Εκδόσεις Φυλάτος
Fylatos Publishing
MMXXII

Αφιερωμένο στα παιδιά μου -Βασίλη και Δήμητρα- που αποτελούν την πύξίδα της ψυχής μου και με βοηθούν να χαράζω κάθε στιγμή, κάθε λεπτό, την πορεία στη ζωή μου με υπέροχες στιγμές γεμάτες με ανεξίτηλα χρώματα, αρώματα, γεύσεις και ήχους. Στιγμές που με γεμίζουν με ανεξάντλητη δύναμη και ένα γλυκό φως που παραμερίζει κάθε ίχνος σκιάς...

Απειροσκόπιο

Η ποίηση είναι ένα φτερούγισμα ψυχής, μια ανεξάντλητη πηγή εικόνων, ήχων, λέξεων που αναβλύζουν τόσο μέσα από τα βάθη της ψυχής, όσο και από τη σφαίρα της ζωής πυροδοτώντας μία σωρεία από αντιδράσεις που προκύπτουν μέσα από το αέναο παίξιμο των χορδών των συναισθημάτων. Είναι μία πολύπλοκη σύνθεση συναισθημάτων, χρωμάτων και αρωμάτων που μαγεύουν, αναμοχλεύουν και πυροδοτούν τις αισθήσεις σε όλες τους τις διαστάσεις. Είναι ένας μοναδικός τρόπος αποτύπωσης των συναισθηματικών αντιδράσεων της ψυχής από τα ποικίλα ερεθίσματα της ζωής καθώς και της πορείας που αυτές χαράζουν μέσα από το μαγευτικό τους ταξίδι. Ένα ταξίδι πολυποικίλο, πολύπτυχο και αέναο χρωματισμένο με τα γλυκά χρώματα και αρώματα της φύσης και των αισθήσεων αφήνοντας ανεξίτηλα τα ίχνη τους στο θνητό πέρασμα από το κατώφλι της ίδιας της ζωής και δημιουργώντας στιγμές που φωτίζουν, ως χρυσοί σπινθήρες, το διάβα της. **Ένα ταξίδι καταγραφής** διάστικτων καθοριστικών αποκυνημάτων των αισθήσεων που ενώ για μια στιγμή φαντάζουν άνευ ουσίας και περιεχομένου, όταν ενωθούν χρωματίζουν το πέρασμα στη ζωή με τα καλύτερα χρώματα της παλέτας αναδεικνύοντας περίτεχνα το βαθύτερο νόημα της ύπαρξής μας...

Κωνσταντίνα Μαγαλιάρη

Επίστρεφε

Επέστρεφε σαν θύμηση και παίρνε με
από της μοναξιάς τη λήθη
εκεί που η σιωπή εκλήθη
να παίζει ρόλο πρωταγωνιστικό.

Επέστρεφε σαν θύμηση και παίρνε με
από του σκοταδιού τη φύση
εκεί που η σιγή εκλήθη
να παίζει τον ίδιο πια σκοπό.

Επέστρεφε σαν θύμηση και παίρνε με
από του στοχασμού τη σήψη
εκεί που η μία και μόνο λέξη εκλήθη
να αιχμαλωτίσει το μυαλό.

Επέστρεφε σαν θύμηση και παίρνε με
από της αφής την πλάνη
εκεί που η αίσθηση εκλήθη
να πυροδοτήσει το αβυσσαλέο κενό.

Κλαίω

Δεν κλαίω για τη σιιά που είδα στα θλιμμένα σου μάτια
Κλαίω για τον ήλιο που είδα στην ψυχή σου,
Φωτεινό ολόλαμπρο, έτοιμο να κάψει τα ήδη τραυματισμένα μου φτερά
Φτερά που νότισαν από τον απόηχο της ίδιας της ζωής
και βιάφτηκαν από τις ποικίλες αποχρώσεις της Ιριδας
Δεν κλαίω για την απουσία του σώματός σου
Κλαίω για την παρουσία της ψυχής σου
Που σαν την πανσέληνο τρυπώνει στα σκοτεινά μονοπάτια της ζωής μου
Εσύ κι εγώ, το φως και το σκοτάδι
Τόσο η λάμψη, όσο και η σιιά μου συνυπάρχουν σ' ένα τρελό κρεσέντο
σαν τη βουή του ανέμου που με λύσσα ξεφυσά στα φυλλοκάρδια της
ψυχής μου και τα ξεδιπλώνει ένα προς ένα
Σαν την οσμή της βροχής που με δύναμη διαπερνά τα ρουθούνια μου,
καιγοντας στο διάβα της οποιαδήποτε ανάμνηση περπάτησε στο παρελθόν
Εσύ και εγώ ...κλαίω...

Κάτι μου έλειψε

Μες στις αγκαλιές των ψιθύρων και τον απόηχο των ήρεμων συνομιλιών
αφουγκράζομαι τη σιωπή μου, μοναχική, άτονη, ήρεμη
αλλά πάντοτε διαρκής στους πιο σιωπηλούς μου ήχους και αναρωτιέμαι
Κάτι μου έλειψε

Μέσα στον απόηχο της σιγαλιάς, μία σιωπή, απύθμενη, πλατιά
κυριαρχεί στον πιο βαθύ μου στοχασμό, βουβό, αμίλητο, πνιχτό
αλλά πάντοτε συνεργό των πιο κρυφών μου επιθυμιών και αναρωτιέμαι
Κάτι μου έλειψε

Μες το σκοτάδι της σιωπής ένα αμυδρό φως τρεμοπαίζει να φανεί στον
απόηχο της ασθμαίνουσας αναπνοής, αμυδρό, λιγιστό
αλλά πάντοτε φωτεινό οδηγό των άναρχων ρυθμών μου και αναρωτιέμαι
Κάτι μου έλειψε